

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:5

Onder redactie van Prof. Dr K. Schilder.

Medewerkers: Ds F. A. den Boeft, Helpman; Ds E. T. v. d. Born, Amersfoort; Prof. P. Deddens, Kampen; Ds D. van Dijk, Groningen; Ds J. Francke, Rotterdam; Prof. Dr S. Greijdanus, Kampen; Prof. B. Holwerda, Amersfoort; K. v. Huizen, Groningen; A. Janse, Breda; Dr P. Jasperse, Leiden; Ds B. Jongeling, Sappemeer; Ds H. Knoop, Rotterdam; Dr G. K. Schoep, Den Haag; A. Schilder, Den Haag; Ds J. Smilde, Groningen; Dr H. Stroo, Bussum; Prof. Dr C. v. Til, Philadelphia, Pa, U.S.A.; Prof. C. Veenhof, Kampen; Ds G. Visée, Kampen; Ds F. de Vries, 's-Gravenhage; Ds D. K. Wielenga, Rotterdam; A. Zijlstra, Groningen.

Alle stukken bestemd voor de Redactie zende men aan: Prof. Dr K. SCHILDER, Vloedijk 14, Kampen. Adm.-adres: Oosterbaan & Le Cointre N.V. — Goes.

Postrekening No. 406040 ten name van BUREAU „DE REFORMATIE” — GOES. Telefoon 2424.

Abonnement: f 4.— per half jaar bij vooruitbetaling. Voor het Buitenland en Ned. Indië f 10.— per jaar. Advertentiën: 10 cent per mm. Losse nummers 20 cent.

INHOUD: Hoofdartikel: Bezwaarden over en onder de Synodocratie, 17. — Uit de Schrift: Het Evangelie van de doorbraak of het Evangelie van de vrije genade, Joh. 8:35. — Brieven van de reis: Onder de Duitschers; Miscellanea. — Kerkelijk Leven: Het slot van Handelingen 2:39; Laat de kinderen tot Mij komen. — Op en om 't kerkplein. — Uit het politieke en sociale leven: Doorbraak. — Literatuur en kunst: Wat heeft de schilderkunst ons te zeggen?, IV. — Groninger Brieven. — Persschouw. — Kerkinieuws.

HOOFDARTIKEL

BEZWAARDEN OVER en onder de synodocratie. 17

Wij zagen in het vorige artikel, dat dr Zuidema het breken van het verbond een raadsel van Satan, een raadsel uit de hel noemde.

Hiermede is evenwel deze verschrikkelijke realiteit nog niet ten volle, nog niet in haar volle concreetheid getekend.

Dwars door en over de zwarte duisternis van dezen wirwar van de zonden en misdaden van Satan en menschen speelt namelijk tóch, en ten volle, óók het licht van Gods majesteit, heiligheid en eeuwig welbehagen.

Bij het genoemde raadsel komt inderdaad Gods mysterie. „Ja, toch ook het mysterie. Het mysterie der verwerping van Gods zijde. Geen verkiezing, maar verwerping. Een mysterie. Zoals bij den zondeval naast het raadsel van den duivel en zijn werk in een menschenziel kwam het mysterie van wat Calvin zoo uitdrukte, en onopgelost naast elkander liet staan: De mensch viel door eigen schuld, bij Gods voorzienigheid! Neen, niet het verband tusschen verbond en uitverkiezing, is onbegrijpelijk: dit verband is immers het wezen van het verbond, de zin van het verbond, de grond van het verbond en het eind van het verbond. Maar dat dit doorsneden wordt door het ongelooft en het raadsel van satans praktijken eenerzijds, en de souveriniteit der verwerping van Gods wege anderzijds, wie die het oplost?”

Deze doorkruising van het satanische raadsel in het ongelooft der menschen en de souveriniteit Gods in zijn verwerping, is voor menschen ondoorgrondelijk. Zij is door God niet geopenbaard. „Eén ding heeft God ons slechts geopenbaard. En meer mogen wij niet weten. Onze Vader, die wijs is en liefderijk, wetende wat goed voor ons is, zegt het ons: meer mogen wij niet weten. En één ding moeten wij weten. Daarmede toch hebben wij te maken. Dat is: Ongelooft is onze eigen schuld. Ongelooft van verbondskinderen, die den weg geweten hebben, het ligt terecht voor hun persoonlijke verantwoordelijkheid; zij hebben den weg geweten, niet gewild: zoo staat geschreven in de dagvaarding Gods, waarnaar ze veroordeeld zullen worden.

Ongelooft van gedoopte kinderen van geloovigen: hun eigen schuld. Ja, spreekt het geloof, en het schrijft Gode niets ongerijms toe. Ja, zoo is het bij God, zegt Gods kind, ook al is het met een bloedend ouderhart, wanneer hij denkt aan één zijner kinderen, die door ongelooft Gods genade veracht heeft. En al bezwijken hier zijn vleesch en zijn hart, hij verheerlijkt zijn God, en geeft Gode d' eer, staande aan Gods zijde, en getuigende met de Schrift: Ongelooft is eigen schuld.

Zoo ontmoeten wij het raadsel van het ongelooft en het mysterie der verwerping midden in de kerk, zoo-

als het begonnen is met Adam en Eva: Kain een doodslager, die door zijn ongelooft God niet behagen kon.

En wij belijden: De kinderen der geloovigen zijn allen begrepen in het genadeverbond; hun komt de belofte toe. Tenzij zij door ongelooft het evangelie voor zichzelf krachteloos maken.”

Wanneer men dit zoo zegt, maakt men van het geloof geen voorwaarde voor het opgenomen worden in het verbond en het onvangen van Gods beloften! O neen, het geplaatst worden in den band des verbonds en het zoo begiftigd worden met Gods rijke beloften gaat aan alle geloof vooraf en geschiedt dus nimmer op conditie van het geloof. Verbond en belofte brengen wel de roeping tot geloof mee, ze binden die wel met uitersten ernst op de zielen van de bondelingen, van de met Gods belofte gezegenden, vast, maar geloof is nimmer voorwaarde voor het komen in het verbond en het onvangen der belofte.

„Neen, hier is het geloof niet de voorwaarde; hier hangen de beloften Gods niet af van ons geloof. Maar hier is het ongelooft de eenige uitzondering. Bij het verbond behoort de uitverkiezing naar z'n wezen, en dus het geloof. Bij ranken, in Christus ingeplant, behoort, dat zij vrucht dragen, ook de vrucht des geloofs.

En evenzeer: Tenzij door ongelooft. Het raadsel dezer bedeeeling. Waarvoor Adam en Eva ootmoedig hun hoofd bogen: 't kwam van hún zondeval en die van het gansche menschelijk geslacht in en met hen”. Zuidema besluit zijn bewogen vertolking van deze Schriftuurlijke doctrina met deze aangrijpende woorden.

„Wij kunnen hier niet één ongebroken lijn ontdekken. Wij staan hier bij een structuur van de bedeeeling tusschen zondeval en Christus' wederoprichting aller dingen, die ons doet zuchten om de spoedige wederkomst des Heeren. Wij zien hier in een afgrond.

En hebben maar één woord: Dat wij, onze kinderen en de afvalligen des verbonds afmanende van het ongelooft, zoolang het nog heden der genade is, voorts inkeeren tot onszelf, ons heenkeeren tot onzen God, en belijden: Onuitsprekelijk is de macht der verkiezende genade Gods. Die ons bij het geloof bewaart: ons. Waarom mij, o HEERE? En die ons bij de verkrengen verlossing beschut en bewaart, door ons te geven de volharding der heiligen. Loof den Heere, m'n ziel, en vergeet geen van Zijn weldaden”.

Als laatste van de stellingen, waarin we dr Zuidema's opvattingen kort wilden formuleeren geven we nog de volgende.

Onder hen, die waarlijk in het verbond worden opgenomen en Gods belofte waarlijk onvangen, komen zuiken voor, die door hun ongelooft het verbond breken, de beloften krachteloos maken, daardoor uit het verbond uitvallen, terugvallen in het „in Adam begrepen zijn” en toevallen aan de wraak des verbonds, door welke hun gericht en verdoemenis nog des te zwaarder wordt. In den weg van dit raadselachtige, aan de heilsbedoeeling van Gods verbond vreemde ongelooft, dat ten volle de eigen schuld is en blijft van de ongelovigen, voltrekt God zijn eeuwige verwerping in de kerk, binnen het verbond, onder hen die waarlijk bondelingen zijn.

We willen ons overzicht van dr Zuidema's beschouwingen besluiten met het doorgeven van enkele opmerkingen, welke hij ten aanzien van den doop lanceerde.

Aan de Overheid.

O Overheid, sinds kort bevrijd van banden, die rechteloos U werden aangedaan, hoe lang nog zult Gij 't onrecht laten branden en wanneer zullen zwart verschroide landen rondom den evenaar weer bloeien gaan?

Hoe kunt Gij reeds zoo lang de plicht verzaken, U door Gods Woord eens plechtig opgelegd: om voor de weduwe en wees te waken en nimmer pogen krachteloos te maken Zijn eisch tot wering van geschonden recht?

Want immer moorden nog de wilde benden, gedwee geleid door Satans zoet gefluit, en nimmer zal het bruid geweld zich wenden van het bedrijf waarmee het zich bestenden en voeden kan: De hongerschreeuw naar buit.

God eischt van U dat Gij in dit gebeuren Zijn recht gebruikt tot keering van het kwaad, omdat Hij U heeft willen waardig keuren den machtelozen uit het slijk te beuren en pal te staan voor 't woeden van den haat.

Opdat de mensch — gehoorzaam aan zijn Koning — de vrucht ontvange van Gods wijs bestel: Gerust te mogen leven in zijn woning en smaken — zoeter dan de zoetste honing — de heilzaamheid van Zijn koninklijk bevel.

J. L. J.

Met kracht handhaaft hij de objectiviteit, het van iedere gesteldheid van den ontvanger volstrekt onafhankelijke karakter, van den doop.

De doop — zoo schrijft hij — is voor den gedoopte een teeken en zegel van het genadeverbond. En dat is voor dien gedoopte, „niet, omdat hij dat als een teeken is gaan opvatten en ook niet voorzover hij daarin is gaan gelooven. O neen. Onafhankelijk van den gedoopte en van zijn geloof en van zijn bewuste leven is en blijft de doop voor hem een teeken Gods. Omdat de Christus het doopwater daartoe heeft ingesteld. Lang voordat wij leefden en geloofden. En aan die instellingsacte van onzen Koning ontleent de doop z'n heiligheid. Jezus Christus heeft aan water een bepaald karakter willen geven, door het tot doopwater aan te stellen, en het als doopwater voor de heilige bestemming van een garantieteeke af te zonderen. Dat op zichzelf doodgewone water heeft van den Heere Jezus een heilige bestemming gekregen. En een heilige gebruikswijze. Het is een goddelijk teeken en zegel geworden. Een zegel is een garantieteeke. De doop en het doopwater zijn derhalve een heilig garantieteeke geworden door Christus' instelling”.

Gods doop is voorts een volstrekt persoonlijk teeken en zegel. Van een „algemeen doop” — en natuurlijk ook van een „algemeen belofte” — moet dr Zuidema niets hebben. „De doop, zoo schrijft hij, is hoogst persoonlijk. En de HEERE God heeft niet één middel in mijn persoonlijk leven gebruikt, dat zoo exclusief voor mij alleen is, als mijn doop. Daarmede heeft God iets voor mij apart te zeggen. Den Bijbel en de prediking geeft Hij aan Zijn gemeente; het Heilig Avondmaal is een gemeenschapsmaaltijd. Maar

2) Deze en volgende citaten uit het Kerkblad enz. van 2 Maart 1939, 25e Jaarg. No. 9.